

מסע שמתחיל בחודש שבט...

רעיה אפנר, 'ניגון ותיקות',
מובילת מסע 'נפגשים בשביל ישראל'

מסעם של בני ישראל ממצרים החל אמנם בניסן, אבל פרשת 'בשלח', שקראנו בשבת (ובגינה נקראת שבת זו 'שבת שירה'), המספרת לנו על תחילתו של המסע, נקראת דווקא בחודש שבט. מעתה, לאורך שבתות הרבה, נעקוב אחר המסע הארוך והנפתל של עם ישראל אל המטרה – הארץ המובטחת – ארץ ישראל. ואולי לא סתם אנחנו חוזרים מדי שנה לעסוק במסע הגדול בחיי עמנו, דווקא בתקופה בה מתחיל הטבע את המסע המחודש מפוטנציאל למימוש. הזרעים הטמונים באדמה מתחילים בתהליך הצמיחה הכואב שכולל בקיעה, התמודדות עם מצבים משתנים (שחלקם תלויים באדם), עד הפריחה, הפרי – המטרה. המסע הקשה והמאתגר של חיי החל גם הוא בחודש שבט: בכ"ח שבט תשנ"ז, 4 בפברואר 1997 נפל אבי שלנו, עם עוד שבעים ושניים לוחמים באסון המסוקים בשאר ישוב, בדרכם ללבנון. באותו לילה ארור התחלתי במסע. כמו בטבע אני בתהליך ממושך של התמודדות, וכמו בני ישראל גם המסע שלי הוא מסע מפרך ומופלא של גיבוש זהות וביטחון אמונה. האנשים היוצאים ממצרים חוזים בנסים ובמופתים ששיאם קריעת ים סוף. כששב הים מזעפו, הם עומדים על שפתו נפעמים וצופים במשה הנושא שירת הודיה לקב"ה. ואז לוקחת מרים, אחות משה, את התוף, ויוצאת יחד עם כל הנשים בריקוד הסוחף את כולם למעשה של הודיה. משירתה של מרים, מיזמתה להפעלת החברה כולה, אני שואבת כוח ואמונה בכוחן המיוחד של הנשים לגשר בין קטבים. ההבדל בין צפייה במעמד המקודש ובין נטילת חלק פעיל בו הוא גם מטרת המסע, שבו מובל העם בדרך הכל-כך ארוכה של ניסיון והתנסות. זהו תהליך המוביל ממקום פסיבי למקום אקטיבי, ממקום של פוטנציאל אל המימוש, מהיות עבד לבן חורין. זהו תהליך אמוני. אי אפשר לצאת למסע כלשהו ללא אמונה כלל. עם ישראל, כמו הגרעין הטמון באדמה, זקוק לאמונה שהדרך מובילה למטרה, ש"בסוף הדרך מחכה תשובה לי" כמאמר השיר. לביל אסון המסוקים נפתחו לפני שתי דרכים. האחת, אני מאמינה, היתה מובילה אותי לחידלון, למצב בו הכל מתכנס, מְוָתֵר, ובסופו חֲדָל. הדרך האחרת פתחה בפני אפשרות של התמודדות, התפתחות וצמיחה. מזה כמה שנים אני יוצאת למסע בשביל ישראל, מסע המושתת על שלוש אבני יסוד: **זיכרון** – הנצחתו של אבי שלנו, של חבריו שנפלו באסון המסוקים, ושל הנופלים בכל מערכות ישראל ובפיגועי הטרור; **התחדשות** – לימוד ועיסוק במהלך המסע בשאלות העומק העוסקות בזהותנו היהודית-ישראלית; **ושיח** – אותו דיאלוג המתאפשר בהליכה בטבע, מפיל מחיצות ושובר סטיגמות. המסע מחזק את האמונה שלי באלוקים ובאדם. המפגש המתחדש עם מאות ואלפים מאפשר לי, ואני בטוחה שגם לאחרים, לראות את הטוב, ולהאמין כי אפשר למצוא זהות יהודית-ישראלית משותפת, וכי יש דרך לתיקון עולם פרטי וציבורי.